

Neděle 17. po sv. Trojici

J8,12-20

26.9.2021

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.
Kámen, který zavrhl stavitelé, učiněn jest v hlavu úhelní.
Od Hospodina stalo se to, a jest divné před očima našima.

Introit:

Lid, který chodí v temnotách uvidí velké světlo;
nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo.
Já Hospodin jsem tě povolal ve spravedlnosti a uchopil tě za ruku;
budu tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidu a za světlo pronárodům.

Píseň: 549 EZ

Čtení: Ex13, 17-22

Píseň: 440

Kázání: J8,12-20

Ježíš se znovu ujímá slova. Již se nemluví o něm jako by nebyl přítomen, ale i on má co říci do diskuze farizeů.

Ježíš vyjevuje svoji totožnost. Již známe odkud přišel a kam jde. Víme, že je Božím Synem. Víme, že dělá znamení, uzdravuje, je chlebem života, sytí nás. Přesto je třeba, aby Ježíš vydal o sobě pravé, pravdivé svědectví. Toto svědectví nám Ježíš dosvědčuje v podobenství.

Já jsem světlo světa; dobrého čtenáře jistě zarazí tato fráze, protože tak se představuje samotný Bůh-Hospodin. Jakým právem si osobuje Ježíš tuto zjevovatelskou formuli – „já jsem“? Tedy dalo by se říci: Existuji, bez všech pochyb jsem přítomen v tomto světě? Člověče, vezmi to na vědomí! Jsem, kterýž jsem. Jsem ten, který jsem tě vyvedl.

Bůh se takto představuje jako ten, kdo jedná. Člověk dostal svobodu, aby mohl žít nerušeně s Bohem. A ještě něco člověk dostal. Dostal desatero. Dostal něco, podle čeho má žít. Něco, co mu má osvětlovat cestu. Něco, co svítí v tmách, když si nevíme rady.

Než však člověk dostane pravidla, Bůh-Hospodin se představuje jako ten, který chce mít s člověkem vztah. On je ten, který – z nepochopitelné lásky – člověka vyvedl z otroctví. On je ten, který – z nepochopitelné lásky – člověku břemeno Zákona nadlehčil milostí.

Nyní Ježíš říká: *Já jsem světlo světa*. Jako by též říkal: Člověče, vezmi vážně moji existenci. Nikomu se nezdám, jsem skutečný. Můj vztah s Bohem je neporušený. Jsme jedno a totéž. To je podstatou mé existence, mého „jsem“. Moje jednota s Tórou, jako zjeveného slova lidem, je skutečností.

Jsem nikoli světlem světa, ale světlo světa. Jako by nad námi byla pověšená lampa, která jako reflektor svítí. Jako slunce, které je na nebi a přináší život, tak Ježíš to světlo, či slunce všech sluncí světa, svítí.

Nikdo si světlo nemůže přivlastnit pro sebe. Je nezávislé na lidském chtění. Dává život, tak jako slunce, které nezávisle na člověku svítí. Každé ráno vychází a každý večer schází. Kdyby byl Ježíš světlem světa, byl by jeden z nás. Byl by jen ten, který svítí svým vlastním světlem. Světlo světa, tak jako slunce, dává život. Dává orientaci. Dává směr, jestliže se v jeho kuželu pohybuje.

I řekli jemu farizeové: Ty sám o sobě svědectví vydáváš, svědectví tvé není pravé. A opět se dostáváme díky farizeům na pole soudní pře. Ježíš jim přeci nahrál svým pochopením sebe jako zákona daného lidem.

Aby Ježíšovo svědectví o *světlu světa* a *světlu života* farizeové mohli přijmout, musí být svědectví podloženo alespoň ještě jedním svědkem. Tak ukládá Tóra, tak ukládá Mojžíšův zákon.

Ježíš přistupuje na argumentaci farizeů a nabízí svého svědka, který dosvědčí pravdivost jeho svědectví. *Jsem to já, kdo svědčí sám o sobě; a svědčí o mně také Otec, který mě poslal.* Možná se ptáme jako farizeové, ohromeni nemožností tohoto tvrzení. Společně s farizei se ptáme: *Kdež jest ten tvůj Otec?* Jako by farizeové říkali: Tak přiveď toho svého Otce, ať si na něj sáhneme. Již se neptají, kdo je, Ježíši, tvým otcem, ale kde tvého otce tedy najdeme. Chceme se jej zeptat na tajemství tvé existence.

Právě v této situaci je osten Ježíšova tvrzení namířený proti farizeům. Jako by Ježíš říkal, jestliže znáte Otce v nebesích, tedy Boha-Hospodina, tak musíte vědět, kdo jsem a kdo je můj otec.

Jako by Ježíš říkal, kdo chce poznat kdo jsem, odkud přicházím a kde je můj Otec, musí věřit Bohu. Hospodinu, který sprovázel a provází milosrdenstvím ty, kteří si jej zamilovali. U něho najdeme svědectví o slunci, které přišlo na svět. Toto světlo, Ježíš, s konečnou platností překonalo tmu smrti, tmu hříchu, tmu odcizenosti člověka od Boha.

Tato slova mluvil Ježíš u pokladnice, uče v chrámě, a žádný ho nejal, nebo ještě nepřišla hodina jeho. Svědek víry Jan jako by nás z Božských věcí vracel zpět na zem. Nacházíme se u pokladnice, kdesi v chrámu, kam mohly i ženy.

Ano, z Ježíšova Božství a Synovství nám praská hlava. Ježíše vidět, že je světlem světa, to by šlo, ale věřit, že je Světlo světa? To se nedá pochopit. To jde přijmout jenom vírou, která spoluvytváří prostor pro společenství uvěřivších.

Ještě nás Jan upozorňuje na druhý fakt. Bez Ježíšovy hodiny, bez kříže a zmrtvýchvstání by Ježíš byl pouhým světlem světa. Avšak ukřížováním a vzkříšením se Ježíš stal Světlo světa.

Amen.

Píseň: 420 EZ

Poslání:

A toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji oznamujeme:
že Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy.
Říkáme-li, že s ním máme společenství, a přitom chodíme ve tmě,
lžeme a nečiníme pravdu.

Požehnání:

Pokoj bratřím i láska a víra od Boha Otce a Pána Ježíše Krista.
Milost všem, kdo nepomíjející láskou milují našeho Pána Ježíše Krista.

Píseň: 699